

تحلیل سوات میزبانی رویدادهای بزرگ ورزشی در ایران

حسین عیدی^۱، بهرام یوسفی^۲

۱. استادیار مدیریت ورزشی دانشگاه رازی*

۲. دانشیار مدیریت ورزشی دانشگاه رازی

تاریخ پذیرش: ۱۳۹۲/۱۱/۱۳

تاریخ دریافت: ۱۳۹۲/۰۸/۰۶

چکیده

هدف از پژوهش حاضر، تحلیل وضعیت موجود و سوات میزبانی رویدادهای بزرگ ورزشی در ایران می‌باشد. روش پژوهش، توصیفی بوده و از نوع مطالعات زمینه‌یابی می‌باشد. یافته‌ها نشان می‌دهد که امکان میزبانی و برگزاری رویدادهای بزرگ ورزشی در کشور وجود ندارد، اما پتانسیل برگزاری کلیه این رویدادها وجود دارد. همچنین، بر مبنای نتایج، برخی نقاط قوت عبارت هستند از: حمایت و علاقه مردم به میزبانی، امنیت، جاذبه‌های گردشگری، موقعیت جغرافیایی، توانایی بالقوه اقتصادی و زیرساختی ایران و برخی نقاط ضعف نیز شامل بخش‌های کمی و کیفی زیرساخت‌های حمل‌ونقل، اسکان، سالن‌ها و استادیوم‌ها، ضعف نیروی انسانی و مدیریتی، تحریم و ضعف اقتصادی، عدم حمایت دولت و عدم نفوذ بین‌المللی می‌باشد. فرصت‌های میزبانی نیز دربرگیرنده توسعه زیرساخت‌ها، صنعت گردشگری، افزایش وجهه ایران و بهبود روابط اجتماعی می‌باشد و تهدیدات نیز مواردی مانند وجود کشورهای رقیب قدرتمند، مدیریت ناهماهنگ، خطر تحمیل هزینه مالی رویداد و رهاکردن حمایت دولت را در بر می‌گیرد.

واژگان کلیدی: میزبانی، سوات، ورزش، ایران

مقدمه

سالانه، رویدادهای ورزشی زیادی در نقاط مختلف جهان برگزار می‌شود و رسانه‌ها، سیاستمداران، صاحبان صنایع و دیگر ذی‌نفعان ملی و بین‌المللی به دلیل ماهیت جذاب ورزش و علاقمندی مردم به تماشای این رویدادها، به سمت رویدادهای ورزشی گرایش پیدا کرده‌اند. این رویدادها به‌مثابه ابزاری برای جلب توجه ملت‌های مختلف جهان به موقعیت جغرافیایی خاص (کشور و شهر میزبان) به‌سرعت در حال محبوب‌شدن هستند (گتز^۱، ۱۹۹۸، ۸).

شهرهای بزرگ دنیا با جدیت، تلاش‌های بازاریابی شهر خود را بر رویدادهای بزرگ ورزشی متمرکز کرده‌اند؛ به‌عنوان مثال، شهر منچستر در مسابقات کشورهای مشترک‌المنافع^۲ و شهرهای لس‌آنجلس، استانبول، پکن و لندن برای بازی‌های المپیک، نمونه‌هایی از این مورد هستند که توانسته‌اند از این طریق منافع زیادی را برای بخش‌های مختلف مانند صنعت گردشگری، جذب حامیان مالی، مطرح‌شدن در رسانه‌ها، توسعه صنعت ورزش، کیفیت زندگی جامعه میزبان و غیره را کسب کنند (کاپلانیدو و کاراداکیس^۳، ۲۰۱۰، ۱۱۰). از سوی دیگر، موضوع درخواست میزبانی رویدادهای بزرگ، به‌عنوان بخشی از استراتژی‌های توسعه شهرها و کشورهای تبدیل شده است. امروزه، شهرهای زیادی متقاضی میزبانی رویدادهای بزرگ به‌عنوان راهی برای توسعه پایدار شهر و کشور خود هستند و درخواست میزبانی رویدادهای بزرگ ورزشی، ابزاری برای تحریک و حرکت سریع‌تر و مؤثرتر قطار توسعه این کشورها محسوب می‌شود؛ بنابراین، میزبانی رویدادهای ورزشی بزرگ مانند بازی‌های المپیک می‌تواند بر توسعه اقتصادی، اجتماعی و شهری اثرات فراوانی مانند جذب سرمایه‌گذاری داخلی و خارجی، رونق گردشگری، ایجاد اشتغال‌زایی و فرصت‌های کسب و کار، توسعه و ترویج ورزش در بین مردم، هدایت تغییرات اجتماعی، احیای شهری و غیره اثرگذار باشد (اوزبی^۴، ۲۰۱۰، ۶۵). هرکدام از رویدادهای بزرگ ورزشی مانند بازی‌های المپیک، جام جهانی فوتبال و مسابقات قاره‌ای مانند بازی‌های آسیایی، به‌لحاظ کیفیت، پنج و چهار ستاره هستند که نشان‌دهنده اهمیت صنعت رویدادهای بزرگ ورزشی در جهان می‌باشد. مسأله اساسی که باعث جذاب‌بودن این رقابت‌ها شده است، تعداد کم این رویدادهای بزرگ می‌باشد. این موضوع باعث ایجاد رقابت شدید شهرها برای کسب میزبانی شده است (پریوس^۵، ۲۰۰۷، ۲۰۷). رقابت برای میزبانی رویدادهای بزرگ ورزشی مانند بازی‌های المپیک، جام جهانی فوتبال، مسابقات فرمول یک و جام جهانی دیگر رشته‌های

-
1. Getz
 2. Commonwealth Games
 3. Kaplanidou & Karadakis
 4. Ozbey
 5. Preuss

ورزشی، محدود به کشورهای توسعه‌یافته نیست و این رقابت در بین کشورهای درحال توسعه نیز وجود دارد؛ به‌عنوان مثال، درخواست میزبانی ارمنستان و ترکیه برای میزبانی بازی‌های المپیک و گرفتن میزبانی جام جهانی فوتبال در سال (۲۰۲۲) توسط قطر، نمونه‌های روشنی از این موارد هستند (کوشا، یوسفی و عیدی، ۲۰۱۳، ۹).

پژوهش‌ها نشان داده است که نه تنها گرفتن میزبانی این رویدادها دارای منافع فراوانی است، بلکه درخواست میزبانی این رویدادها نیز دارای اثرات و منافع مشابه با برگزاری رویداد می‌باشد. به‌عبارت‌دیگر، شهرهایی که نامزد میزبانی بوده‌اند، اما آن را کسب نکرده‌اند نیز منافع کم؛ اما مشابه شهر میزبان را کسب خواهند کرد. از سوی دیگر، شرایط درخواست میزبانی توسط مالکان بین‌المللی رویدادها؛ یعنی کمیته بین‌المللی المپیک و فدراسیون‌های جهانی برای هر دوره از بازی‌ها تعیین می‌شود و شهرهای متقاضی ضمن داشتن تجربه برگزاری رویدادهای ورزشی، باید دارای حداقل معیارهای تعیین‌شده برای برگزاری این رویدادها باشند تا به‌عنوان کاندیدا پذیرفته شوند. درنهایت، پس از بررسی کمیسیون ویژه انتخاب میزبان، شهر میزبان از بین آن‌ها انتخاب می‌شود (ویتسون و هورن^۱، ۲۰۰۶، ۷۱). امری^۲ (۲۰۰۲) در پژوهشی با استفاده از پرسش‌نامه پژوهشگرساخته، نظرات ۲۲۰ نفر از مدیران سازمان‌های بین‌المللی و ملی مشارکت‌کننده در رویدادهای بزرگ ورزشی مانند کمیته بین‌المللی المپیک، فدراسیون‌های بین‌المللی و کمیته‌های ملی المپیک را به‌همراه مصاحبه نیمه‌هدایت‌شده با مدیران ورزشی انگلستان جهت بررسی انگیزه‌ها و اهداف مقامات و سازمان‌های داخلی برای درخواست میزبانی رویدادهای بزرگ ورزشی بررسی کرد و معیارهای کلیدی برای یک درخواست میزبانی موفق را شامل: زیرساخت‌های مناسب، توسعه‌یافتگی سیاسی و اقتصادی، وجهه مناسب و صنعت گردشگری گزارش کرد (امر، ۲۰۰۲، ۳۱۶). گارسوی و کندال^۳ (۲۰۰۶) در پژوهشی به بررسی میزبانی رویدادهای ورزشی و اثرات آن پرداختند. نتایج نشان داد که غرور ملی و وجهه بین‌المللی برای میزبانی رویدادهای بزرگ ورزشی، همانند اثرات اقتصادی این رویدادها از اهمیت بالایی برخوردار است. کاراداکیس و کاپالانیدو^۴ (۲۰۱۰) نیز به بررسی دیدگاه مدیران برگزاری بازی‌های المپیک آتن (۲۰۰۴) با استفاده از تکنیک مصاحبه نیمه‌هدایت‌شده پرداختند و عنوان کردند که وجود زیرساخت‌های مناسب، داوطلبان، وجهه سیاسی مناسب و اقتصاد قوی، در حکم نقاط قوت جامعه میزبان می‌باشند. همچنین، عدم ثبات سیاسی و اقتصادی، اندازه کشور و عدم وجود زیرساخت‌های مناسب نیز به‌مثابه ضعف‌های میزبان می‌باشند. علاوه‌براین، رشد صنعت

-
1. Whitson & Horne
 2. Emiry
 3. Gursoy & Kendall
 4. Karadakis & Kaplanidou

گردشگری، افزایش کسب و کار، افزایش کیفیت زندگی و میراث ماندگار رویداد و توسعه زیرساخت‌ها، به‌مثابه فرصت‌ها بوده و هزینه برگزاری، آلودگی محیط زیست و جابه‌جایی ساکنان، از تهدیدات بازی‌های المپیک برای جامعه میزبان عنوان شده‌اند.

با توجه به مطالب گفته‌شده و نیز مراجعه به سند چشم‌انداز جمهوری اسلامی ایران در افق ۱۴۰۴، ضرورت توسعه یافتگی و تعیین اهداف در سند چشم‌انداز ملی مبنی بر توسعه یافتگی، امنیت، رفاه و توسعه اجتماعی، ایجاد وجهه مناسب از کشور و الگو شدن برای سایر کشورها و داشتن تعامل سازنده و مؤثر با جهان مشاهده می‌شود. در این راستا، رویدادهای بزرگ ورزشی زمینه مناسبی را برای دستیابی به اهداف توسعه کشورها فراهم خواهند آورد. کشور ما نیز هم‌گام با پیشرفت‌های ورزشی، رویدادهای مختلفی را در سطح جهان و منطقه برگزار کرده است که در این بین، بزرگ‌ترین رویداد ورزشی بین‌المللی که ایران میزبان آن بوده است مربوط به سال (۱۹۷۴) می‌باشد که در کنار عملکرد خوب تیم‌های ورزشی کشورمان (کسب مقام دوم بازی‌های آسیایی با ۸۱ مدال)، برای اولین بار بازی‌های آسیایی در شهر تهران برگزار شد. پس از پیروزی انقلاب اسلامی و تحولات سیاسی و اجتماعی در کشور تاکنون، برگزاری رویداد ورزشی بزرگ در ایران با چالش‌های گوناگونی روبه‌رو بوده است. از سوی دیگر، به دلیل منافع متعدد اجتماعی، اقتصادی، ارتباطی، سیاسی و ورزشی که رویدادهای بزرگ ورزشی برای جامعه میزبان به‌همراه دارند، توجه به کسب میزبانی این رویدادها به‌منظور ارتقای بخش‌های مختلف اقتصادی، گروه‌ها و سازمان‌های اجتماعی و سیاسی و به‌ویژه صنعت ورزش در کشور ما حائز اهمیت خواهد بود. بنا بر اعلام کمیسیون فرهنگی مجلس در سال (۱۳۸۹)، رویدادهای بزرگ ورزشی تأثیر به‌سزایی بر تولید ناخالص ملی دارند و زمینه مناسبی را برای ارتباطات سیاسی، اقتصادی و اجتماعی و برطرف کردن مشکلات اجتماعی ایجاد می‌کند و به‌عنوان پل ارتباطی در خدمت توسعه صنعت ورزش و رونق اقتصادی قرار خواهد گرفت؛ بنابراین، به‌منظور برنامه‌ریزی برای گرفتن میزبانی این رویدادها، شناخت محیط داخلی و خارجی برای تدوین استراتژی مناسب رویداد امری لازم و ضروری است. اگرچه اطلاعات و برنامه‌های سازماندهی رویدادهای بزرگ ورزشی شهرهای میزبان قبلی، دیدگاه‌های با ارزشی را برای اداره و برنامه‌ریزی رویدادهای آتی فراهم می‌کند، تحلیل سوات سازمان درخواست‌دهنده میزبانی و نیز مسئولان اجرایی ورزش، کشور را قادر می‌سازد تا محیط داخلی و خارجی خود را بهتر بشناسد و برنامه راهبردی مؤثرتری را برای گرفتن حق میزبانی رویداد تدوین کنند. لازم به ذکر است که تاکنون، پژوهش‌های اندکی در بخش مدیریت ورزش در کشور به بررسی این مسأله و شناخت توانمندی‌ها و ضعف‌های کشور در برگزاری میزبانی این رویدادها و نیز شناسایی فرصت‌ها و تهدیدات آن‌ها برای بخش‌های مختلف کشور پرداخته‌اند؛ بنابراین، پژوهش حاضر بر آن است تا با توجه به ارزشمند بودن میزبانی

رویدادهای بزرگ ورزشی برای جامعه میزبان، نقاط قوت، ضعفها، فرصتها و تهدیدات ایران در مسیر درخواست میزبانی و برگزاری این رویدادها را از دیدگاه اساتید مدیریت ورزشی و مدیران کلان اجرایی ورزش کشور شناسایی کند. بر پایه این اطلاعات می توان استراتژی میزبانی رویدادهای بزرگ ورزشی را در کشور تدوین کرد. همچنین، به دلیل نبودن پژوهش های قبلی در این زمینه در ایران، این پژوهش اکتشافی می تواند برای پژوهشگران و علاقمندان مدیریت ورزشی مفید باشد.

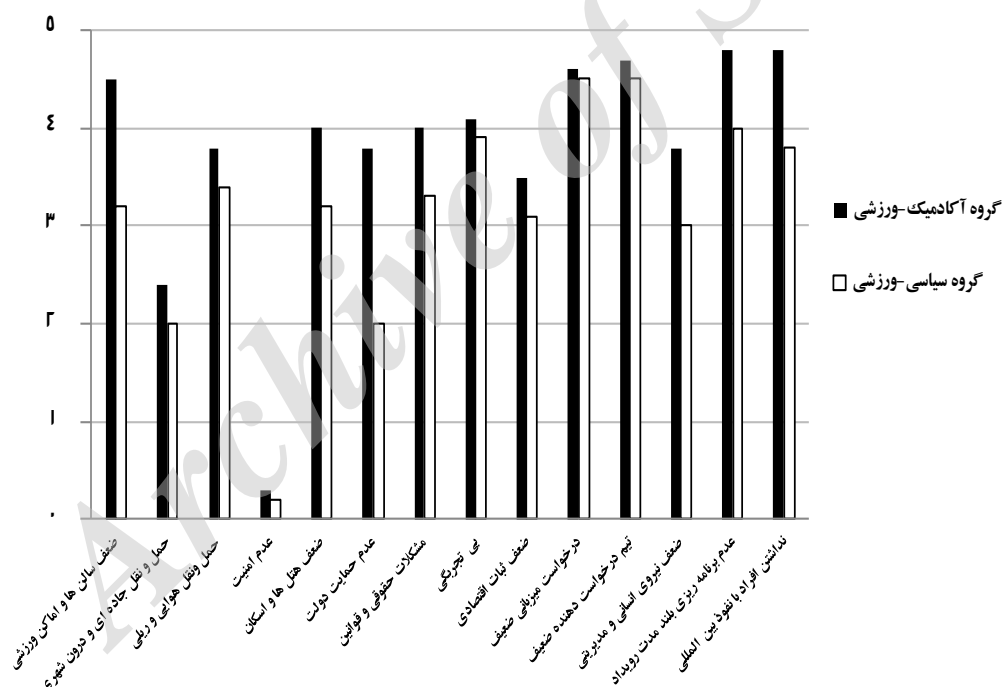
روش شناسی پژوهش

در این پژوهش، از روش زمینه یابی استفاده شد که به عنوان زیرمجموعه روش های پژوهش کمی محسوب می شود. با توجه به هدف پژوهش، گردآوری اطلاعات مورد نیاز از طریق مصاحبه نیمه هدایت شده انجام گرفت. جامعه آماری پژوهش را مدیران ارشد ورزش کشور و اساتید برجسته مدیریت ورزشی که سابقه حضور، مشارکت و یا برگزاری رویداد بزرگ ورزشی را داشتند تشکیل دادند. روش نمونه گیری در این پژوهش، هدفمند بود که در این زمینه، ۳۰ نفر به عنوان نمونه انتخاب شدند (۱۵ نفر از اساتید مدیریت ورزشی دانشگاه های ایران با سابقه مشارکت در رویدادهای بزرگ ورزشی و ۱۵ نفر مدیر سیاسی - اجرایی ورزش کشور) که از این تعداد، در نهایت، ۲۱ نفر حاضر به همکاری و حضور در پژوهش شدند. برخی محدودیت ها مانند نداشتن وقت برای انجام مصاحبه برای برخی نمونه ها به ویژه مدیران اجرایی و آن هم به دلیل هم زمانی انجام پژوهش (تابستان ۱۳۹۱) با فعالیتهای مربوط به اعزام کاروان ورزشی به بازی های المپیک (۲۰۱۲) و نیز مشغله های شغلی و شخصی، موجب ریزش تعداد نمونه ها گردید. از سوی دیگر، برخی نمونه ها به دلایل شخصی و رسانه ای، مانع ضبط مکالمات در حین مصاحبه شدند. از دیگر محدودیت های پژوهش، جهت گیری مصاحبه شوندگان در پاسخ به سؤالات، به دلیل تمایلات شخصی و جنبه های سیاسی بود. در ابتدای شروع مصاحبه از ضبط صوت برای ثبت گفتگوها در بیشتر مصاحبه ها استفاده شد و مصاحبه کننده نکات مهم بحث را یادداشت می کرد. همچنین، حین انجام مصاحبه، عوامل شناسایی شدند و حداقل هایی که توسط مالکان رویداد برای میزبانی رویدادهای بزرگ ورزشی اعلام شده است، مورد بحث و گفتگو قرار گرفت و با استفاده از یک چک لیست (قبلاً پژوهشگر با استفاده از مبانی نظری و ادبیات پژوهش، برخی عامل های مهم و اثرگذار در میزبانی رویدادهای ورزشی را لیست کرده بود)، سؤالات مطرح گشت و هریک از آن عوامل و عوامل جدید مورد نظر مدیران، به لیست اضافه گردید و با توجه به مقیاس پنج ارزشی لیکرت نمره گذاری و درجه بندی شد. در نهایت، داده های کمی و کیفی گردآوری شده مطابق با معیارهای درخواست میزبانی

و برگزاری موفق رویدادهای بزرگ ورزشی، مورد استنتاج و استنباط منطقی استقرایی قرار گرفت. همچنین، از روش آمار توصیفی برای دسته‌بندی نتایج استفاده شد.

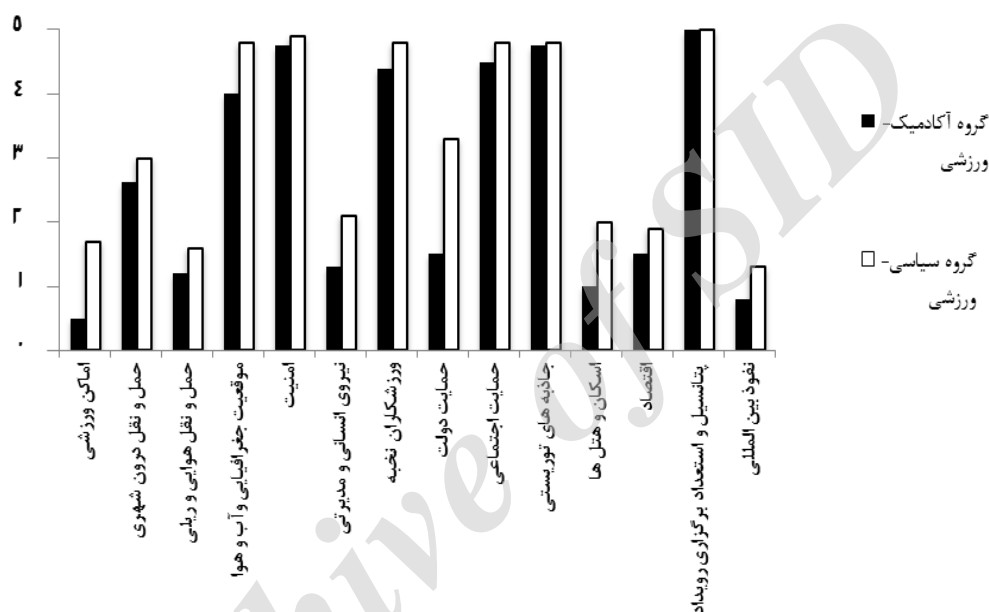
نتایج

شکل شماره یک، یافته‌های مربوط به بررسی نقاط ضعف میزبانی رویدادهای بزرگ ورزشی کشور را از دیدگاه مدیران سیاسی - ورزشی و اساتید برجسته دانشگاهی با سابقه حضور و برگزاری رویدادهای ورزشی نشان می‌دهد. همان‌طور که مشخص است، نداشتن افراد بانفوذ بین‌المللی، بیشترین امتیاز و عدم امنیت در برگزاری، کمترین امتیاز را را به خود اختصاص داده است.



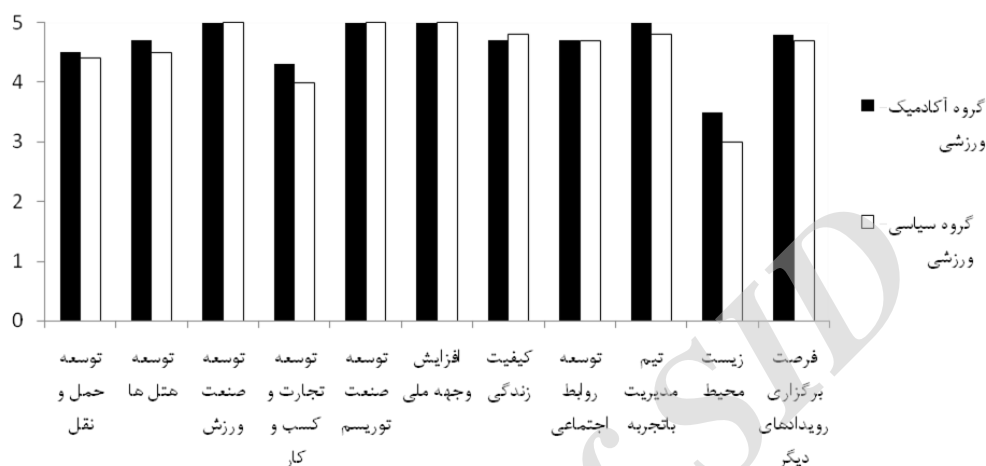
شکل ۱- نقاط ضعف میزبانی رویدادهای ورزشی از دیدگاه دو گروه

شکل شماره دو، نتایج مربوط به بررسی نقاط قوت میزبانی رویدادهای بزرگ ورزشی کشور را از دیدگاه مدیران ورزشی و اساتید برجسته دانشگاهی نشان می‌دهد. براساس شکل شماره دو، پتانسیل برگزاری و امنیت، دارای بیشترین امتیاز و اماکن ورزشی و نفوذ بین‌المللی، دارای کمترین امتیاز می‌باشند.



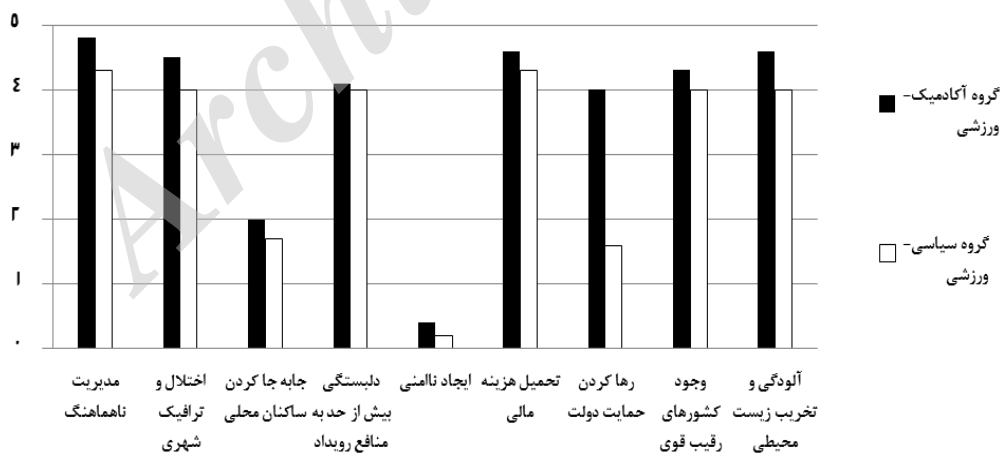
شکل ۲- نقاط قوت میزبانی رویدادهای ورزشی از دیدگاه دو گروه

علاوه بر این، در شکل شماره سه یافته‌های مربوط به بررسی فرصت‌های میزبانی رویدادهای بزرگ ورزشی کشور از دیدگاه مدیران ورزشی و اساتید برجسته دانشگاهی ارائه شده است که بیانگر بالاترین امتیاز برای افزایش وجهه کشور و توسعه گردشگری می‌باشد و کمترین امتیاز را برای مسائل زیست محیطی نشان می‌دهد.



شکل ۳- فرصت‌های میزبانی رویدادهای ورزشی از دیدگاه دو گروه

در شکل شماره چهار نیز نتایج مربوط به تهدیدهای میزبانی رویدادهای بزرگ ورزشی کشور از دیدگاه مدیران ورزشی و اساتید برجسته دانشگاهی گزارش شده است. همان‌گونه که مشخص است، تحمیل هزینه‌های مالی، بیشترین امتیاز را دارند و ایجاد ناامنی، کمترین امتیاز را از آن خود کرده است.



شکل ۴- تهدیدهای میزبانی رویدادهای ورزشی از دیدگاه دو گروه

جدول شماره یک، نقاط ضعف و قوت و نیز فرصت‌ها و تهدیدهای میزبانی رویدادهای بزرگ ورزشی را از دیدگاه مدیران ورزشی و اساتید برجسته دانشگاهی با سابقه حضور و برگزاری رویدادهای ورزشی نشان می‌دهد.

جدول ۱- نقاط قوت، ضعف‌ها، فرصت‌ها و تهدیدهای برگزاری رویداد بزرگ ورزشی در ایران

پتانسیل و استعداد (اجتماعی، اقتصادی، وسعت و امکان برگزاری) رویداد جاذبه‌های گردشگری کشور (آثار تاریخی، معماری، ادبیات و فرهنگ)	۱ ۲ ۳
حمایت اجتماعی وجود ورزشکاران نخبه امنیت موقعیت جغرافیایی و آب‌وهوایی	
نداشتن افراد بانفوذ در مجامع ورزشی بین‌المللی نداشتن برنامه بلندمدت و مدون برای میزبانی رویدادهای بزرگ بی‌تجربگی در رویدادهای بزرگ ورزشی تخصص و مهارت اندک نیروی انسانی و مدیریتی تیم درخواست‌دهنده ضعیف (هم‌کمیّت و هم‌کیفیت) درخواست میزبانی ضعیف مشکلات حقوقی و قوانین عدم حمایت دولت کمبود و عدم کیفیت هتل‌ها و اسکان کمبود و عدم کیفیت سامانه حمل‌ونقل کمبود و استاندارد نبودن مجموعه‌ها و مراکز ورزشی	۴ ۵ ۶ ۷ ۸ ۹ ۱۰ ۱۱ ۱۲ ۱۳ ۱۴ ۱۵ ۱۶ ۱۷ ۱۸ ۱۹ ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰
میراث ورزشی و توسعه همه‌جانبه صنعت ورزش (اقتصادی، سخت‌افزاری و انسانی) میراث زیرساخت‌های حمل‌ونقل و توسعه صنعت حمل‌ونقل توسعه تجارت و کسب‌وکار میراث اسکان و توسعه هتل‌ها توسعه صنعت گردشگری توسعه و بهبود وجهه ایران افزایش کیفیت زندگی افراد توسعه روابط اجتماعی افزایش تجربه تیم مدیریتی و نیروی انسانی فرصت برگزاری رویدادهای دیگر	

ادامه جدول ۱- نقاط قوت، ضعفها، فرصتها و تهدیدهای برگزاری رویداد بزرگ ورزشی در ایران

وجود کشورهای رقیب قوی	نقاط ضعف
عدم حمایت کافی دولت	
مدیریت ناهماهنگ رویداد	
اختلال شهری	
دلبستگی بیش از حد به منافع	
آلودگی زیست محیطی	
تحمیل هزینه مالی	

بحث و نتیجه گیری

هدف پژوهش حاضر، بررسی سوات میزبانی رویدادهای ورزشی بزرگ در کشور با تأکید بر مصاحبه نیمه‌هدایت‌شده با مدیران اجرایی و بخش دانشگاهی بود. پژوهش‌های اخیر در زمینه میزبانی رویدادهای ورزشی و تبیین اثرات و ابعاد آن، ضمن تثبیت منافع مستقیم رویداد، به بررسی منافع و اثرات غیرمستقیم رویداد پرداخته‌اند (جونز^۱، ۲۰۰۱، ۲۴۱، گراتون، شبلی، کولیمن^۲، ۲۰۰۶، ۴۱، چالیپ^۳، ۲۰۰۶، ۴۱، اوزبی^۴، ۲۰۱۱، ۶۵) که به‌ویژه برای جوامع درحال توسعه از اهمیت بیشتری برخوردار است. یافته اول پژوهش درمورد نقاط ضعف ایران در میزبانی رویدادهای ورزشی از دیدگاه پاسخ‌دهندگان برای درخواست میزبانی و برگزاری رویداد بزرگ ورزشی شامل: نداشتن افراد بانفوذ در مجامع ورزشی بین‌المللی، نداشتن برنامه بلندمدت و مدون برای میزبانی رویدادهای بزرگ، بی‌تجربگی در برگزاری رویدادهای بزرگ ورزشی، تخصص و مهارت اندک نیروی انسانی و مدیریتی، عدم وجود تیم درخواست‌دهنده مناسب (هم به‌لحاظ کمیت و هم به‌لحاظ کیفیت)، درخواست میزبانی غیررقابتی، عدم وجود زیرساخت‌های مناسب و عدم ثبات اقتصادی بود. این یافته با نتایج پژوهش‌های کاراداکیس و کاپالانیدو (۲۰۱۰)، کوشا و همکاران (۲۰۱۳) و رندری^۵ (۲۰۱۱) که عدم ثبات سیاسی و اقتصادی، عدم وجود زیرساخت‌های مناسب و عدم برنامه‌ریزی استراتژیک را به‌مثابه ضعف‌های کسب میزبانی گزارش کرده بودند هم‌سو است. در تحلیل این یافته‌ها باید بیان کرد که در کشور ایران، برنامه مشخص و منسجمی برای میزبانی و برگزاری رویدادهای بزرگ ورزشی تدوین نشده است. درحالی که برای رسیدن به منافع رویداد (هدف)، تدوین برنامه‌ریزی استراتژیک امری ضروری است. در برنامه‌های توسعه کشور، تنها به توسعه ورزش اشاره شده است و نه برگزاری

1. Jones
2. Gratton, Shibli, & Coleman
3. Chalip
4. Ozbey
5. Randeree

رویداد بزرگ. این مسأله، ضعف بزرگی در گام نخست برای میزبانی رویداد ورزشی در ایران است. علت این امر نیز شاید عدم شناخت مسئولان و سازمان‌ها از منافع و فرصت‌های رویدادهای بزرگ باشد. در مقام مقایسه، کشورهای همسایه و رقیب ایران مانند آذربایجان، ترکیه، امارات و قطر، با پتانسیل کمتر به سرعت به دنبال کسب میزبانی رویدادهای بزرگ ورزشی هستند. آن‌ها برنامه‌ریزی بلندمدت برای این رویدادها دارند و امروز، شاهد موفقیت آن‌ها هستیم؛ به عنوان مثال، چین قبل از المپیک ۲۰۰۸، میزبانی بازی‌های آسیایی و چندین رویداد آسیایی را داشته است، باکو و استانبول درخواست میزبانی بازی‌های المپیک را ارائه داده‌اند، امارات و قطر پیست‌های بزرگ برای مسابقات فرمول یک را در چند سال گذشته ساخته‌اند و ضمن کسب منافع از آن‌ها، برگزاری این رویدادها را تجربه کرده و امروزه، میزبانی جام جهانی و بازی‌های المپیک را نیز کسب کرده‌اند. سابقه کلیه شهرهای میزبان رویداد بزرگ مشابه است و هیچ شهری به شکل تصادفی و بدون تجربه و برنامه‌ریزی استراتژیک، به میزبانی رویداد بزرگ دست نیافته است؛ بنابراین، در اولین گام باید مسئولان دولتی و کمیته بین‌المللی المپیک، برنامه‌ریزی استراتژیک مدون و منسجمی را برای برگزاری رویداد ورزشی بزرگ و استفاده از فرصت‌های آن تدوین و اجرا نمایند. عدم وجود زیرساخت‌های استاندارد، یک ضعف بزرگ برای شهر درخواست‌دهنده میزبانی است؛ به این دلیل که شهر میزبان باید به لحاظ صنعت گردشگری و اقتصادی، توسعه یافته باشد تا بتواند نیازهای لازم برای یک رویداد بزرگ ورزشی را تأمین کند (کاپالانیدو و کاراداکیس، ۲۰۱۰، ۱۱۰). نتایج پژوهش حاضر نشان داد که ایران در تأمین بودجه رویداد با مشکل مواجه است و آمارها از بیکاری بالا و تورم شدید خبر می‌دهند و ایران در پشت دروازه‌های تحریم اقتصادی، برنامه اقتصادی تدافعی را اجرا کرده است؛ لذا، بدون داشتن برنامه نمی‌توان اندیشه درخواست میزبانی و هزینه‌های کلان آن را در سرگرداند. از سوی دیگر، درخواست میزبانی در ایران با هزینه‌های فدراسیون‌ها صورت می‌گیرد و این در حالی است که فدراسیون‌ها از تأمین زیرساخت‌های ورزشی موردنیاز ناتوان هستند و زیرساخت‌های ورزشی بسیار ضعیفی برای رویداد جهانی دارند. وجود بحران و ضعف اقتصادی، خطر تحمیل هزینه را برای جامعه میزبان زیاد خواهد کرد؛ بنابراین، لازم است در برنامه‌ریزی استراتژیک برگزاری رویداد، پیش از هر اقدامی، تأمین بودجه موردنیاز رویداد، مدنظر قرار گیرد؛ زیرا بودجه برگزاری رویداد ورزشی، پشتوانه تیم درخواست‌دهنده است (وستریک^۱، ۲۰۰۲، ۲۴۹). لذا، پس از سازمان‌دهی زیرساخت‌ها می‌توان از درخواست میزبانی رویداد حمایت کرد و مالکان بین‌المللی رویدادها و صاحبان رویداد را مجاب به اعطای حق کرد. از طرفی، ضعف حمل‌ونقل، اسکان و هتل‌ها و به‌ویژه کمبود سالن و استادیوم ورزشی استاندارد، ریسک عدم پذیرش درخواست میزبانی را

1. Westerbeek

افزایش خواهد داد؛ به‌عنوان مثال، وجود فرودگاه‌های اندک و هواپیماهای قدیمی، تماشاگران رویداد را آزرده می‌سازد و عدم وجود هتل‌هایی با خدمات رفاهی مدرن، نارضایتی آن‌ها را به‌دنبال خواهد داشت؛ بنابراین، درخواست میزبانی بدون زیرساخت‌های استاندارد، نه‌تنها مردود است، بلکه با وجود رقابت‌های پیچیده در میزبانی برای موفقیت، باید به زیرساخت‌های مدرن و برتر توجه کرد (اوزبی، ۲۰۱۱، ۶۵). وجهه به اشتباه تبلیغ‌شده ایران از طریق جوامع غربی، تأثیرات منفی در جذب گردشگری (به‌عنوان مزیت اصلی منافع) دارد. به‌ویژه این که موقعیت سیاسی - امنیتی منطقه خاورمیانه و همسایگان ایران به‌دلیل تحولات حکومتی اخیر، دائماً در حال تغییر و بی‌ثباتی است و ایران به‌عنوان مداخله‌گر منفی در تنش‌ها شناخته شده است. از سوی دیگر، فقدان وجود کرسی‌های بانفوذ بین‌المللی برای حمایت از درخواست میزبانی، نبود تیم درخواست‌دهنده قوی و متخصص و تجربه اندک کشور در کسب میزبانی سبب می‌شود به‌راحتی درخواست میزبانی را ببازد و به مراحل بعدی راه پیدا نکند؛ از این رو، به‌منظور رسیدن به منافع رویداد لازم است برنامه‌های آموزشی و تقویت نیروی انسانی و مدیریتی در برنامه استراتژیک برگزاری رویداد قرار گیرد. درنهایت، در این بخش، نقش نیروی داوطلبان در موفقیت میزبانی رویداد بزرگ بسیار مهم است و سابقه کم رویداد ورزشی سبب می‌شود مردم در خود احساس ناتوانی کنند؛ چراکه بدون داوطلب و حمایت محلی، ارتباط عاطفی با رویداد یا هویت رویداد ایجاد نخواهد شد و جامعه میزبان از فرصت‌ها و منافع اجتماعی آن محروم خواهد ماند (کاپالانیدو و کاراداکیس، ۲۰۱۰، ۱۱۰). یافته دیگر پژوهش در رابطه با نقاط قوت برگزاری رویدادهای بزرگ ورزشی از دیدگاه پاسخ‌دهندگان شامل: پتانسیل و استعداد (اجتماعی، اقتصادی، وسعت و امکان برگزاری) رویداد، جاذبه‌های توریستی (آثار تاریخی، معماری، ادبیات و فرهنگ)، حمایت اجتماعی جامعه، وجود ورزشکاران شناخته‌شده بین‌المللی نخبه، امنیت پایدار، موقعیت جغرافیایی و آب‌وهوایی و تاحدودی، برخی از اماکن ورزشی بودند. این یافته با نتایج کاراداکیس و کاپالانیدو (۲۰۱۰)، اوزبی (۲۰۱۱) و امری (۲۰۰۲) که وجود پتانسیل‌های گردشگری، موقعیت جغرافیایی و امنیت را به‌عنوان نقاط قوت میزبانی یاد کرده بودند هم‌سو است. در تحلیل این یافته باید بیان کرد که امنیت کشور در این زمینه، بسیار مناسب است. فرهنگ تماشاگران در ایران برخلاف نظر عامه، بسیار امن است؛ زیرا، همیشه در رویدادهای بین‌المللی نشان داده‌اند که خیلی خوب مسائل اخلاقی و عمومی را رعایت می‌کنند و به تشویق تیم‌های ملی ایران می‌پردازند. در بخش جاذبه‌های گردشگری نیز ایران دارای تمدن باستانی شناخته‌شده بوده و در جنبه‌های مختلف فرهنگی مانند ادبیات، معماری و غیره نیز دارای جذابیت‌های بسیاری است و دنیا ایران را به نام شاعران، معماران، صاحبان تمدن و کشور دارای

فرهنگ غنی و متنوع می‌شناسند. در رابطه با امنیت نیز باید گفت که ایران از معدود کشورهای دارای ثبات و امنیت در منطقه خاورمیانه می‌باشد که برگزاری مناسب و با امنیت کامل کنفرانس کشورهای جنبش عدم تعهد در سال (۱۳۹۱) با حضور کشورهای مختلف جهان، نشان از وجود قدرت ایران در برقراری امنیت کامل برای رویدادهای ورزشی بزرگ دارد. علاوه بر این، اگر ارزیابی درست امنیتی صورت نگرفته باشد و حادثه‌ای رخ دهد، آن حادثه با نام شهر میزبان گره خواهد خورد و حادثه در یاد تمام دنیا خواهد ماند؛ به‌عنوان مثال، مردم دنیا بازی‌های المپیک (۱۹۹۶) آتلانتا را با حادثه انفجار بمب و ترسیدن ورزشکاران به یاد دارند؛ بنابراین، وجود امنیت مناسب و قوی در ایران، به‌مثابه مزیت رقابتی ایران برای درخواست میزبانی موفق و برگزاری رضایت‌بخش رویدادهای بزرگ ورزشی خواهد بود. از سوی دیگر، وجود ورزشکاران شناخته‌شده بین‌المللی در رشته‌های تیمی و انفرادی که جامعه و مردم از آن‌ها حمایت معنوی می‌کنند نیز می‌تواند نقطه مثبتی در کسب اعتبار برای دریافت میزبانی باشد. همچنین، به‌لحاظ آب‌وهوایی نیز ایران از کشورهای دارای آب‌وهوای معتدل (با داشتن فصول هم‌زمان در یک فصل سال) می‌باشد و برخلاف برخی از کشورهای خاورمیانه و اغلب کشورهای حاشیه خلیج فارس که دارای آب‌وهوای گرم و خشک می‌باشند، وجود آب‌وهوای مناسب و موقعیت جغرافیایی و ژئوپولوتیکی، مزیتی رقابتی برای ایران در کسب میزبانی محسوب می‌شود. یافته دیگر پژوهش درمورد فرصت‌های فراوری ایران در میزبانی رویدادهای ورزشی نشان داد که فرصت‌های برگزاری رویداد بزرگ ورزشی در ایران از منظر پاسخ دهندگان شامل: میراث ورزشی و توسعه همه‌جانبه صنعت ورزش (اقتصادی، سخت‌افزاری و انسانی)، میراث برج‌مانده از زیرساخت‌های حمل‌ونقل و توسعه صنعت حمل‌ونقل، توسعه تجارت و کسب‌وکار، میراث اسکان و توسعه هتل‌ها، توسعه صنعت گردشگری، بهبود وجهه ایران در مجامع بین‌المللی، غرور و انسجام ملی و افزایش کیفیت زندگی افراد می‌باشد که این نتیجه با یافته‌های کاپالاندیو و کاراداکیس (۲۰۱۰)، اوزبی (۲۰۱۱) و کوشا و همکاران (۲۰۱۳) که میراث ماندگار رویداد، کسب وجهه بین‌المللی و توسعه صنعت گردشگری را به‌عنوان فرصت‌های میزبانی گزارش کرده بودند هم‌سو است. در تحلیل این یافته باید بیان کرد که برگزاری رویدادهای بزرگ ورزشی، فرصت‌های زیادی را به‌همراه دارد که جامعه میزبان می‌تواند از آن‌ها به‌بهرمند شود. با توجه به اهمیت صنعت گردشگری، میزبانی رویداد بزرگ ورزشی باعث توسعه گردشگری می‌شود. زیرساخت‌ها و بخش‌های مختلفی که برای رویداد، توسعه یافته و یا ساخته شده‌اند، باعث افزایش کیفیت زندگی، بهبود اقتصاد محلی و توسعه شهری می‌شود که از محصولات بسیار ارزشمند گردشگری می‌باشد. از سوی دیگر، اگر هیچ منفعتی از میزبانی رویداد حاصل نشود، در بلندمدت، هزینه رویداد از طریق افزایش گردشگری جبران خواهد شد. اشتغال‌زایی و توسعه کسب‌وکار نیز از فرصت‌های میزبانی

رویداد است که در صورت مشارکت جمع کثیری از مدیران اجرایی و نمایندگان شرکت‌های مختلف در رویداد حاصل می‌شود. همچنین، میزبانی یک رویداد ورزشی بزرگ، پتانسیل تغییرات فرهنگی در بین قومیت و فرهنگ‌های مختلف را به همراه خواهد داشت. رویدادهای ورزشی، فرصت تجربه فرهنگ‌های مختلف، تبادل دیدگاه‌ها و مشاهده افراد از نقاط مختلف دنیا، موجب ایجاد آگاهی فرهنگی و اجتماعی خواهد شد. علاوه بر این، مبادلات فرهنگی در جریان جشن‌ها، بازدید از موزه‌ها و باغ‌های حیاط وحش و بناهای تاریخی ایجاد می‌شود (هیگهام^۱، ۱۹۹۹، ۸۲). از سوی دیگر، با توسعه ورزش، مردم علاقمند و مشتاق به مشارکت در ورزش و فعالیت‌های بدنی خواهند شد که تنها میزبانی و برگزاری رویداد این فرصت را فراهم خواهد کرد (جونز، ۲۰۰۱، ۲۴۱). در این رابطه، گراتون و همکاران (۲۰۰۶) یکی از علل انگیزش و مشارکت در فعالیت‌های ورزشی را وجود رویداد بیان کرده‌اند؛ زیرا رویداد ورزشی، فرصت‌ها، انگیزش، علاقه، انرژی و اجتماعی بودن را برای ساکنان و بازدیدکنندگان رویداد فراهم می‌کند و این عوامل از جنبه‌های کلیدی ایجاد پیوند عاطفی با رویداد یا هویت رویداد می‌باشد و این امر، عاملی برای بهره‌مندی اجتماعی از رویداد خواهد شد (گراتون، شبیلی و کولیمن^۲، ۲۰۰۶، ۴۱، اوبرین و چالپ^۳، ۲۰۰۷، ۲۰۶). همچنین، فرصت‌های میزبانی رویداد بزرگ ورزشی شامل ساخت و بازسازی زیرساخت‌ها از جمله بهبود اماکن موجود و سالن‌های ورزشی می‌شود. این امر به کیفیت زندگی مردم کمک خواهد کرد؛ به این دلیل که برگزاری رویداد، منجر به تحرک اقتصادی، توسعه ساخت‌وساز و گردشگری می‌شود؛ به عنوان مثال، سیستم حمل‌ونقل ساخته شده برای بازی‌های آتن و بارسلون، سبب توجه به حل مسئله ترافیک در این شهرها گردید. فرصت‌های دیگر نیز شامل: تحریک و بازسازی شهری و ایجاد منافع بازایابی برای شهر و کشور میزبان است که به تبع آن، وجهه شهر تقویت خواهد شد. علاوه بر این، فرصت‌های کسب‌وکار محلی و سرمایه‌گذاری که بدون وجود رویداد، امکان‌پذیر نبودند از طریق فرصت میزبانی رویداد ورزشی فراهم خواهد شد که به دلایلی از قبیل حضور گردشگران و تماشاگران، موجب رونق هتل‌ها و مشاغل وابسته به آن می‌شود. همچنین، ایجاد وجهه مثبت و موردعلاقه از شهر میزبان و بهره‌مندی بلندمدت از طریق تبلیغات رسانه‌ای، موجب جذب گردشگران بیشتری خواهد شد که مجدداً وجهه شهر از طریق آن تقویت می‌شود؛ بنابراین، میزبانی رویدادهای ورزشی، سکوی پیشرفتی برای توسعه اقتصادی و فعالیت‌های گردشگری برای جامعه میزبان خواهد شد. یافته نهایی پژوهش مربوط به تهدیدهای فراروی ایران در برگزاری رویدادهای بزرگ ورزشی بود که براساس دیدگاه پاسخ‌دهندگان عواملی از قبیل وجود کشورهای رقیب قوی، عدم حمایت کافی دولت، مدیریت ناهماهنگ رویداد،

-
1. Higham
 2. Gratton, Shibli, & Coleman
 3. O'Brien & Chalip

اختلال شهری، دل‌بستگی بیش از حد به منافع، آلودگی زیست محیطی و تحمیل هزینه مالی، مهم ترین تهدیدات ایران در برگزاری رویداد های ورزشی خواهند بود. این یافته با نتایج رندری (۲۰۱۱)، کاپلانیدو کستاس (۲۰۱۰) و امری (۲۰۰۲) که ریسک هزینه‌های برگزاری، آلودگی‌های زیست محیطی و دل‌بستگی زیاد به منافع را از جمله تهدیدات میزبانی رویدادهای ورزشی برشمردند هم‌سو می‌باشد. در این راستا، باید بیان کرد که شهر میزبان رویداد بزرگ ورشی با خطرات و تهدیدات گوناگونی در هنگام برگزاری مواجه خواهد بود. مهم‌ترین خطر، تحمیل هزینه است. از آن‌جا که رویداد بزرگ ورزشی هزینه زیادی در مسیر کسب میزبانی تا پایان برگزاری را می‌طلبد، در صورتی که فرصت‌ها و منافع رویداد محقق نشود، کسری بودجه آن بر جامعه میزبان تحمیل خواهد شد که جبران این کسری‌ها ممکن است از محل مالیات‌ها و صندوق مالی شهر تأمین شود. از سوی دیگر، با وجود تمام سالن‌های ورزشی، اماکن و زیرساخت‌ها و افزایش گردشگری، در صورتی که رویداد به‌خوبی برنامه‌ریزی نشده باشد، تهدیدات محیطی مانند ازدهام جمعیت، افزایش ترافیک و آلودگی زیست محیطی را به‌همراه خواهد داشت (هیگهام، ۱۹۹۹، ۸۲)؛ بنابراین، مدیران رویداد با آگاه‌شدن از این تهدیدات، بهره‌مندی از آن را با توجه به مسائل مهم اجتماعی برنامه‌ریزی خواهند کرد؛ به‌عنوان نمونه، مدیران رویداد با آگاهی از تهدیدات زیست محیطی، اقدام به آموزش ساکنان در ارتباط با حفظ نظافت شهر و ودیگر مسائل زیست محیطی می‌کنند (اوبرین و چالیپ، ۲۰۰۷، ۲۰۶). تهدید دیگری که توسط پاسخ‌دهندگان بیان شد و در پیشینه پژوهش نیز تأیید شده است مربوط به دل‌بستگی بیش از حد شرکت‌های سرمایه‌گذار به برخی صنایع نامناسب و وابستگی زیاد آن صنایع به گردشگری و اقتصاد محلی است (هیگهام، ۱۹۹۹، ۸۲). این تهدید با میزان احیای اقتصادی شهر از طریق رویداد هم‌بستگی دارد. این امر یک تهدید است؛ زیرا بیشتر شغل‌ها و دستمزدهای ایجادشده برای رویداد، موقتی بوده و تا پایان آن بیشتر دوام نخواهند داشت. از سوی دیگر، صرف گرفتن میزبانی رویداد بزرگ ورزشی، متضمن سرمایه‌گذاری و خرج کردن بازدیدکنندگان نخواهد بود؛ بنابراین، اقدامات تبلیغاتی و زمینه‌سازی رشد برای جذب حامیان ضروری است. تهدید دیگر، جابه‌جا کردن ساکنان برای ساخت اماکن ورزشی، سالن‌ها و استادیوم‌ها می‌باشد (جونز، ۲۰۰۱، ۲۴۱). این مسأله سبب تغییر و برهم‌زدن زندگی مردم خواهد شد. علاوه‌براین، جابه‌جا کردن ساکنان، سبب تغییر روش زندگی افراد و به‌دنبال آن، اثرات منفی بر وجهه شهر خواهد شد. در نهایت، امنیت و تروریسم نیز یک تهدید همیشگی است که تضمین آن هزینه‌های زیادی برای جامعه میزبان دارد و با وجهه شهر بسیار مرتبط است (توهی، تیلور، ۲۰۰۸، ۴۵۹). مدیران رویداد باید با رسانه‌ها ارتباط نزدیکی داشته باشند تا تبلیغات و گزارش‌های مبنی بر

وجود امنیت کافی برای رویداد را به طور مرتب منتشر کنند. همچنین، برگزارکنندگان از طریق رسانه‌ها می‌توانند میزان امنیت رویداد خود را تبلیغ کنند تا هیچ‌گونه نگرانی امنیتی برای بازدیدکنندگان وجود نداشته باشد.

در جمع‌بندی پایانی باید بیان کرد که پیشینه شهرهای میزبان این رویدادهای بزرگ نشان داده است که کانون توجه میزبانی رویداد در ایران (همانند کشورهای موفق در زمینه میزبانی)، باید به پیگیری کسب میزبانی رویدادهای آسیایی و منطقه‌ای مانند بازی‌های داخل سالن آسیا و جام جهانی تکرشته‌ای بزرگ با بازخورد رسانه‌ای جهانی باشد تا قدم‌های آغازین و استوار برای درخواست و کسب میزبانی سایر رویدادهای بزرگ فراهم شود؛ زیرا رویدادهای با مقیاس کوچک‌تر، زمینه تأمین زیرساخت‌های استاندارد و بنیادی برای درخواست میزبانی المپیک و جام جهانی فوتبال را فراهم می‌کند؛ بنابراین، با توجه به ماهیت رویدادهای بزرگ ورزشی و درگیر شدن اغلب ساختارهای جامعه در برگزاری آن‌ها، دیدگاه‌های کلان مدیریتی جامعه میزبان نسبت به رویداد، نقش مهمی را ایفا می‌کند. شرکت‌کنندگان در این پژوهش، وجود پتانسیل برگزاری رویداد بزرگ ورزشی در ایران را تأیید کردند؛ همان‌طور که زندری (۲۰۱۱) از شهر تهران را به‌عنوان یکی از مستعدترین شهرهای جهان اسلام برای گرفتن میزبانی بازی‌های المپیک یاد کرد. در این راستا، صاحبان بین‌المللی هر رویداد، برای واگذاری میزبانی، داشتن حداقل شرایط و زیرساخت‌های مشخصی را تعریف کرده‌اند که جامعه درخواست‌دهنده در صورت داشتن آن‌ها می‌تواند وارد رقابت میزبانی در مراحل بعدی شود. کمیته بین‌المللی المپیک، شورای المپیک آسیا، فیفا و فدراسیون‌های بین‌المللی، شرایط و حداقل‌های موردنیاز هر رویداد ورزشی را از سال‌ها قبل اعلام می‌کنند و کشورهای مشتاق به میزبانی، از سال‌ها قبل اقدام به آماده‌سازی می‌کنند (مانند ترکیه، آذربایجان و چین در سال ۲۰۰۴). با توجه به این معیارها و در نظر گرفتن توانمندی‌های موجود در کشور، راه موفقیت در مسیر درخواست میزبانی و برگزاری رویدادهای بزرگ، بدون شک از برگزاری رویدادهای مشابه و اندکی کوچک‌تر آغاز می‌شود.

در انتها، لازم به ذکر است که میزبانی رویدادهای ورزشی بزرگ، پیامدهای مهم اقتصادی، اجتماعی، سیاسی، فرهنگی و غیره و نیز توسعه ورزشی و زیرساختی را به همراه دارد و کسب میزبانی رویدادهای مهم ورزشی، به‌عنوان رقابتی جدی بین شهرها و کشورها جهت دستیابی به اهداف مذکور تبدیل شده است. هر چند کارهای زیادی در مورد اثرات میزبانی رویدادهای ورزشی در کشورهای خارجی انجام شده است، اما بدنه دانش این موضوع در حوزه ورزش کشور هنوز کوچک می‌باشد.

پژوهش حاضر با تحلیل سوات میزبانی رویدادهای ورزشی بزرگ، گام کوچکی را در توسعه درک از این مفهوم و بررسی مشکلات، موانع و فرصت‌های فراروی کشور برای میزبانی رویدادهای مهم ورزشی برداشته است. برجسته‌کردن موضوع میزبانی و اثرات مهم آن، تعامل بیشتر با نهادهای بین‌المللی و دولتی کشور، ترغیب استان‌ها به گنجاندن میزبانی رویدادهای کوچک و بزرگ ورزشی در طرح‌های توسعه شهری، نیازسنجی، امکان‌سنجی و تحلیل موانع و مشکلات جاری وضعیت کشور برای میزبانی و هدایت موضوع‌ها و پروژه‌های پژوهشی در این زمینه از پیام‌های مهم این مقاله بود.

منابع

1. Baum, T., & Lockstone, L. (2007). Volunteers and mega sporting events, developing a research framework. *International Journal of Event Management Research*, 3 (1): 29-41.
2. Chalip, L. (2004). Beyond impact, a general model for sport event leverage, In B. W. Ritchie, & D. Adair (Eds.), *Sport Tourism, Interrelationships, Impacts and Issues*. Channel View Publications, Cleve Don. 226-52.
3. Chalip, L. (2006). Towards social leverage of sport events. *Journal of Sport and Tourism*, 11(2): 109-28.
4. Emiry, P. R. (2002). Bidding to host a major sports event. The local organizing committee perspectives. *Journal of Public Sport Management*, 15 (4): 316- 55.
5. Getz, D. (1998). Trends, strategies, and issues in sport-event tourism. *Sport Marketing Quarterly*, 7 (2): 8-13.
6. Gratton, C., Shibli, S., & Coleman, R. (2006). The economic impacts of major sports events: A review of ten events in the UK. In J. Horne (Ed.), *Sports Mega-Events, Social Scientific Analyses of a Global Phenomenon*. Blackwell, Oxford. 41-58.
7. Gursoy, D., & Kendall, K. W. (2010). Hosting mega events, modeling locals' support. *Annals of Tourism Research*, 33 (3): 603-23.
8. Higham, J. E. S. (1999). Commentary-sport as an avenue of tourism development, an analysis of the positive and negative impacts of sport tourism. *Current Issues in Tourism*, 2 (1): 82-90.
9. Jones, C. (2001). Mega-events and host-region impacts, determining the true worth of the 1999 Rugby World Cup. *International Journal of Tourism Research*, 3 (3): 241-51.
10. Kaplanidou, K., & Karadakis, K. (2010). Understanding the legacies of a host olympic city, the case of the 2010 vancouver olympic games. *Sport Marketing Quarterly*, 19(2): 110-7.
11. Karadakis, K., & Kaplanidou, K. (2010). Event leveraging of mega sport events, a SWOT analysis approach. *International Journal of Event and Festival Management*, 2 (3): 170-85.
12. Koosha, M., Yousefi, B., & Eydi, H. (2013). Facilitators and inhibitors of bidding and hosting mega sporting events in Iran. *Choregia Journal*, 9 (2): 9-20.

13. O'Brien, D., & Chalip, L. (2007). Executive training exercise in sport event leverage. *International Journal of Culture, Tourism and Hospitality Research*, 1(4): 296-304
14. Ozbey, Z. (2011). Benefits of bidding and hosting the Olympic games, Istanbul 2020. *International Journal of Developmental Sport Management*, 1 (1): 65-82.
15. Preuss, H. (2007). The conceptualization and measurement of mega sport event legacies. *Journal of Sport and Tourism*, 12 (3), 2007-14.
16. Randeree, K. (2011). Islam and the Olympics, seeking a host city in the muslim world. *International Journal of Islamic and Middle Eastern Finance and Management*, 4 (3): 211-26.
17. Toohey, K., & Taylor, T (2008). Mega events, fear, and risk, terrorism at the Olympic Games. *Journal of Sport Management*, 22 (4): 459-69.
18. Westerbeek, H. M., Turner, P., & Ingerson, L. (2002). Key success factors in bidding For Hallmark sporting events. *International Marketing Review*, 19(3): 294-303.
19. Whitson, D., & Horne, J. (2006). Underestimated costs and overestimated benefits? Comparing the outcomes of sports mega-events in Canada and Japan. *Sociological Review*, 5 (2): 71-89.

استناد به مقاله

عیدی، حسین، و یوسفی، بهرام. (۱۳۹۵). تحلیل سوات میزبانی رویدادهای بزرگ ورزشی در ایران. *مطالعات مدیریت ورزشی*، ۸(۳۹)، ۸۸-۱۷۱.

Eydi, H. J., & Yousefi, B. (2016). SWOT of Hosting Mega Sport Events in Iran. *Sport Management Studies*. 8 (39): 171-88. (Persian)

SWOT of Hosting Mega Sport Events in Iran

H. Eydi¹, B. Yousefi²

1. Assistant Professor of Sport Management, Razi University*
2. Associate Professor of Sport Management, Razi University

Received: 2013/10/28

Accepted: 2014/02/02

Abstract

The purpose of this study was to analyze the current state and SWOT of hosting mega sporting event in Iran. Research method and type were descriptive and fundamental, respectively. Results showed that currently Iran has not good situation for hosting mega sport events, but had a potential for hosing and holding mega sport events. Support of Iranian people, security, tourism attraction, geographic situation, infrastructures and economic potential were identified as strengths points. Some weaknesses were transportation system, infrastructures and sport venues, human resource, management, economic sanctions by western countries, unstable government support, and lack of international lobbying power. Some opportunities were development of infrastructure, growth of the tourism industry, increased Iranian prestige, and development of social relationship. Finally, some threats included strong rivals, cost pressure of the event, uncertain management, and losing government support.

Keywords: Hosting, SWOT, Sport, Iran

* Corresponding Author

Email:h.eydi@razi.ac.ir